Prognostika a odhady

Tak jako můžeme pozorovat a poznávat setrvačnosti předmětného charakteru a na základě jejich poznávání odhadovat jejich další průběh, můžeme za předpokladu jisté vnímavosti pozorovat a chápat „smysl“ nepředmětné stránky lidského chování a jednání a s jistou důvodností očekávat následky a důsledky, ke kterým to nejspíš povede. Neboť i svět nepředmětnosti má svou „hybnost“, svou proměnlivost, ba i svůj „vývoj“ – je to „vývoj zpředmětňování“ resp. uskutečňování, přechodu (přecházení) do „konkrescentnosti“. Pochopíme-li „smysl“ určitého nepředmětného „tlaku“ oněch přicházejících „výzev“, jsme s to alespoň v něčem, po nějaké stránce či v nějaké linii odhadovat nejen to, kam ona „hybnost“ nepředmětnosti vede, ale také to, kam vede nedostatek připravenosti k aktivnímu zpředmětňování (uskutečňování), a dokonce i to, kam vede naprostý nedostatek, absence takové připravenosti a ponechání setrvačností, aby působily jen svou vahou, svým setrváváním. A v tom smyslu je prognostika víc než jenom práce s protahováním trendů a tendencí do ještě nejsoucí budoucnosti. Zvláště však jde o to, že fáze „uskutečňování“ není zdaleka bodová, nemůže být chápána jako jednoduchý přechod od „ne-jsoucího“ ve „jsoucí“: a právě v tom spočívala (a – žel, dosud spočívá) základní chyba „esencialismu“ (resp. vůbec „metafyziky“), který ji „znehybňuje a dokonce považuje za „vládnoucí“ celému – konkrescentnímu – „jsoucnu“. Takže prognostika chybuje, pokud si vytváří pseudo-konkrétní obrazy nějakých výsledných „stavů“, k nimž ten či onen proces směřuje.

(Písek, 131011-1.)